

licul

Humor și satiră

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiicărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscrisurile, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Fogarasy János,

născut Fogarascher, odinióră și Făgărășan, ear' mâne Fogarasykoff, devenind, ca țiganul în raiu, pe 3 zile director financiar, a dat o ordinațiune, prin care interzice casselor de dare ale statului ungar a mai primi bani dela cei-ce nu știu limba maghiară.

Ordinațiunea aceasta a pseudodirectorului financiar Fogarasy János e, fără îndoială, cea mai dreaptă din tóte câte s'au orînduit de 20 de ani în Ungaria. Dacă, precum susține Koloszvár, Nemzet, Ellenzék etc. numai Maghiarii fac statul ungar, atunci nu e numai drept, dar' și echiabil, ca numai Maghiarii se contribue la susținerea statului, ear' celelalte naționalități se fie libere de orișice impositie în favorul statului. Și cu cât mai lung vor fi Maghiarii în stare a susține singuri statul ungar din propriile lor puteri, fără concursul naționalităților, cu atâta mai curênd se vor închin-a acestea ideii de stat maghiar!

De aceea: Éljen Fogarasy János!

Doine celebre.

Zorlențul e sat veștit,
Ce pre mulți a fericit;
Popa Țapu și Vernica
N'au fost ómeni de nimica.

Ei în timpul de demult
Ce-or voit au și făcut
Ei odat' a candidat
Pe o capră d'ablegat.

Vlad Alois ér' s'a ivit
Să s'alégă a voit,
Și ca contra candidat
La preoți sa arėtat.

Vernica preot unit
Cu Vlad fórte a consimțit
Căci ambi erau de o lege
Și se puteau înțelege.

Popa Țapu neunit
Pentru Vlad n'a consimțit,
De aceea a propus
Și o capră a adus,

Pentru care s'a luptat
Cu un zel de admirat.
Țapii, iedii s'adunat
Și pre Vlad l'a întrebat.

C'óre crede'n Dđeu
Știe ceva din Credeu?
Vlad de acėsta întrebare
A ajuns la iritare.

Și pe-o masă s'a suit
Și astfel el a vorbit:
Prea stimați alegători
Al vost Țap conducători

Me provócă se-i vorbesc
Credeul se-i tălmăcesc
Și acėstă provocare
Pentru mine-i derogare.

El pe mine me privește
Și de o nulă socotește
Crede că dacă-'s unit
Nu sum demn de sprijinit.

Pentru aceea eu ve spun
C'ar fi lucru fórte bun
Dacă voi m'ați asculta
Cinste mare ați căpėta.

Țapu vrea se înțelegeți
Pre o capră se alegeți,
Dar' o capră fără Țap
Îi ca óia fără cap.

Deci frumos de tot ar fi
Când în dietă s'ar ivi
Una capră și un Țap
Șute, și făr' córne 'n cap.

Acėstă recomėndare
A produs mișcare mare,
Cât poporul s'a lăsat
Și pre Țap n'a ascultat.

Lui Vernica cel unit	Și anume va lucra
Förte bine i-a venit,	De dări grele a-i scăpa,
Că pre Țapu l'a căsnit	Ba mai mult nici o porțiă
Caprele l'au părăsit.	Vor plătf pentru rachiă,

Deci pre Vlad l'a candidat	Pentru porci din jirovini
Și ales de deputat.	Și măgari nutriți cu spini,
De atunci îns'a trecut	Comina de prin căzane
Un timp lung și cam de mult.	Și mâncarea de burfane.

Vernica a răposat	Pentru tóte a stăruí
Și-a rămas ér' Țapu-n sat	Chiar nimic a nu plătf,
Ce de capră s'a lăsat	Căci el are vedă mare
Și d'un ied s'a apucat.	La ministrul cel de dare.

Un ied mare puiu de cerb	Când vorbirea 'si-a gătat
Desmerdatul Giuri Szerb.	De cuprinsul arėtat,
Acest ied când s'a 'nțercat	Toți atunci cu bucurie
S'a și ales de deputat.	Se îmbėtă de rachiė.

Și de când e deputat	Sar în sus ca vitele
Gura-n dietă n'a căscat,	Și dau cu copitele,
ÉR' când vine se s'arete	În cât iedul îngâmfat
La popor, că are sete,	De succesul căștigat,

Vorbește cu mare foc	Lângă barba Țapului
Cât și Țapul stă în loc	Și córnela Albului,
De-'l ascultă și-'l admiră	La Dobransky în Recița
Și cu cinste i se închină.	Unde convin la trochița,

ÉR' poporul mângăiat,	Ce era bine 'ncărcată
Când aude al lui sfat	De tărița și sălată.
Cumcă el va stăruí	A mai fost și alți cu ei
Cercu 'ntreg a fericí,	Mulțime de ieđi și miei.

După ce s'au săturat
De beut și de mâncat
Atunci un nepot de Țap
Numit Albu a cântat.

Ieđii toți, câți se aflau,
În cornuțe se ciocneau,
Și a 'nceput toți a juca
Precum Albu le cânta

Éră Țapul cel bătrân
Scóse un suspin din sin,
Și 'ncepú ca se vorbescă
Și pre ieđi se-i spovedescă

Când spovada a gătat
Le-a mai dat încă un sfat,
Ca se șcie cumcă ei
Nu-și dau votul lui Rezeiu.

Decât chiar numai lui Szerb
Fiind că-i nobil puiu de cerb,
E sânge din vița lor
Și-i cu simț pentru popor.

Tot ce Țapu a cântat
Ieđii tot au aprobat,
Pre Rezeiu n'a candidat
Fiind și el ca Vlad uniat.

Astfel puiul cerbului,
Nepoțel al Țapului,
E superb, că astăđi are
Onóre și vedă mare.

În cinci ani, cât el va fi
Deputat, va isbuti
Pre Tis'a îndupleca
Și pre Țap al decora.

Țapul deci de bucurie
A legat cu ieđi frătie
Că în veci pân' ce-or trăi
Numai ied de cerb va fi,

La Zorlenț ca deputat
Pentru-al țarei mare sfat
Și ce nu-i de soiul lor
Va căuta ca 'n viitor,

Se devină îmbrânciți
De a lor córne nimiciți,
Ca așa numai a lor viță
Se sugă l'ațarei țită.

Capre, ieđi cu bucurie
Și cu Țapu'n harmonie
Au cântat cu mare glas
Pe o vale în islas:

Frunđă verde de lăptucă
Vine vremea să se ducă
Nepoțelul Țapului
Dintre ieđii . . . satului,

În a țarei mare sfat
Loc cu cinste meritat,
Acolo el va căuta
Vađa nóst' a rēdica.

Ca 'ntre vitele cornute
 Se fim noi chiar mai de frunte,
 Nime 'n lume se mai dîcă
 C'al nost' soiū îi de nimică!

In Șomcuta mare.

În Șomcuta mare	Cantorul din sat
Se-'ntêmplă și móre	Ca un necurat.
Un țigan bătrân	Cum îl vîd îndată
Mórte de creștin.	Își fac judecată,
După ce preotul	C'-acest sorb afund
'I a cetit prohodul	N'are alta-'n gând,
Ș'a trimis la raiu	Decât cum se-'nghiță
Pe Dura Mihaie, —	Fără conștiință
Țigani cu totii,	Tot ce-'i de prin birt
Uită d'-ale mortii,	Și sémën'a spirt.
Și dau ca din gónă	De ce sau temut
Fuga la pomană:	Nici nu-'i au trecut:
Căci mațele góle	Căci cantorul blând
Le coroa-'n fóle,	Tot rachiul bând
Ér' gâtlejul ars	'I a lăsat treziți
Le cerea vinars.	Și l'-a gât sbici-ți. —
La bordeiu sosind	Cantori d'astă pânză
Cârdul cel flámând	La români sînt spuză
Dete se s'-așede	Ér' dintre preoți
Să se uspede, —	Mulți sunt fără soți.
Dar' din întêmplare	Este dar' mirare,
Spre-alor ciudă mare,	C'-ast fel de 'nfrênare
Iute fără veste	Ne va face tari,
Lor li se ivește:	Față de varvari?!

Arđi-o focul dăscăliă! . . .

Arđi-o focul dăscăliă,	Eu sum dascăl cu știință
Nici n'am casă, nici moșă	Cu știință iscusință
Fără numai serăciă! . . .	Câștigate prein silință.
Dar' nimica 'mi pasă:	Eu știu ce 'nsémná „calic“
Eu sum după mėsă	„Iscusit sum se răbd frig“;
Și la birt și la ospet	Și me silesc „la ajun“
Ce se mai spered?	Credeți ce ve spun.

Punga-'mi este lată gólă	Când e cólea-'n Carneval
Dup' atâta mare zólă	Și eu am un pic de val
Ce desvolt în școlă-'n școlă.	Mai mare decât un deal.
Dar' nimica-'mi pasă	Se-'mi aleg o puiculiță
Tutun am pre mėsă,	Ca se-'mi fiă dăscăliță,
Gând n'-am ce mânca	Că-ci răbdând amêndoi țeu,
Prind țieu a fuma.	Deu neci ne a fi așa de greu!

Cine nu póte s'-ajune	Și când âmbly la pețit
Se vină la mine anume	M'arêt și eu pricopsit
Și eu i voiă spune:	Și grăiesc pré schimosit.
Că ajunul cum se face	Șciți limbă mai înălțată
Când n'-ai nici pogace.	— Anumit cea cultivată —
De nu-i va plăcé	Se me vadă cât plătesc
Đică ce va vré.	Secsul gingaș femeesc! —

Érá corfă de primesc
 Tare nu me asupresc
 Mai am tēmp ca se pețiesc.
 Ah! eu nu sum teolog
 Ca se me însor de loc:
 Pot fi dascăl și celib
 Și tot voi fi înfalib.

Sărăcie-lucie.

Motto: Cine dracu-a mai văzut
Sărăcie
În cocie
Epure cu pělărie
Rață friptă potcovită,
Cocónă nerumenită?

Dinum-danum cu alaiü
Și acasă n'are malaiü
Pórtă frac în patru dungi
Și un bănuț în două pungi
Și fiind coconul mândru
Face-și fală c'un cilindru;
Din birt întră-n berărie
Cú botini fără călcăie;
El âmbă tot mânușat
Di și nóptea mort de beat!
Lumea-l cunoște și-l știe
Că-i sărăcie — lucie!

seau :

O veđi tot înfiățalată
Tot cochetă, tot gătată,
Mălai nu-i se 'mbuce-odată:
Pórtă rochii și cartóne
C'a preotului falóne,
Acasă móre de fóme;
Câte soiuri de gătele
Rumenele și albele
Tóte sunt pe mândra lele

Dar' ocas'-un purcelaș
Un puiuț, un vițelaș
Nu cota — căci mintenaș
Ochii din cap scóte ți-ia
Cu glasul asurđite-a:
Mę mojić io-s dómnă mare
Și nu sufer îputare!
Născută-s se poruncesc,
Sě joc, se banchetuesc,
Nu se lucru ca calicii
Și se asud ca mojićii;
Traiul bun și cetera,
Jocul și petrecerea
Sunt croite pentru mine
Așa voiu, așa e bine!
Și pe ea lumea o știe
Că-i sărăcie lucie.
Oh, și cum aș mai ofta
În nori a me avênta
Trăsnete și fulgere
Se le arunc repede
În sărăcia lucie
Ca 'ntre noi se nu mai fie!

Jalba Măerenilor, cu popii-'n proțap.

,Calic⁶, foaie de glumă, satiră și humor!
 Fii bun și mijlocește l'al nostru consistor:
 De legea ortodoxă, de rit răsăritean
 Și la metropolitul cu numele ,Roman⁶, —
 Se-și vërse a sa milă din suflet creștinesc
 Ș'asupra turmei sale de soiu măerenesc;
 Se nu ne lase pradă la popii, ce-i avem,
 Căci a lor lăcomie ne duce la extrem. —
 De moare, ori se naște vre-unul dintre noi,
 Seau lasă se-i cetească molitve la nevoi,
 De-i face masle popa, seau vreun părăstas,
 Vr'o sfeștanie mică, de un pătraz de ceas, —
 Nemilostivul preot, de lacomă prăsilă
 Stă mai se-ți ca și iul, ce-abia mai suflă-'n silă,
 Și tot ce-i prin poeată și ce-i prin bătătură,
 Ș'a pruncilor din urmă dorită mușcătură.
 Și dacă pui se tragă în dreaptă cumpăneală
 A popii slșbuliță și toat' a lui dërveală
 Cu banii ce ți-i cere, și care î-i plătești,*)
 Dreptate în măsură de leac tu nu găsești.
 Și lupării de astea, de popi de eștia culți
 Ortodoximea noastră hrănește foarte mulți.
 Ne e la tēmp dar' ruga, ca fără trăgănare
 Al nostru consistoriu se pună-'n aplicare:
 O ,stoarcere⁶ mai lină ș'-un ,supt⁶ demol mai blând
 La popii noștrii lihozi, clociți de neam flămând. —
 Făcându-ți astă jalbă, ,Calic⁶, foae de șagă!
 Dorim, ca plânsul nostru se-'l știe lumea-'ntreagă.

*) Alușiune la plățile popilor din maerii Sibiiului, carii storc dela oameni pentru o îngropăciune de om mare până la 25 fl. și mai mult. Nota red.

Urzică Scandalografescu.

Luna lui Septembrie a fost eapropemaiubogată de întâmplări extraordinari, decât câinii, în luna lui August, de pureci:

Pânăcând Vulcan a făcut la Oravița teatru național românesc, Tisza a jucat în Oradea mare vestita tragi-comedie financiară a Ungariei!

Popa Băsărab dela Romos, din ale cărui reverende, uitate într-o cârciumă din Oraștie, o servitore 'și-a făcut, nu demult, fuste, a făcut la Deva un terno!

Archiducelui Albrecht, în fața unei armate de 40,000 soldați gata de bătae, i s'a furat la Pyski un call!

Episcopul Szász Domokos, s'a trimis de Ciangăii din România cu șubpas cătră casă!

Dascălii dela institutul superior de fete din Sibiiu, gata se tragă pe comitetul asociațiunei transilvane pentru literatura și cultura poporului român în cercetare disciplinară!

Dela Cluj s'au întors toți, cei-ce se dusesse, ca se vadă pe Maiestatea Sa Împăratul, cu pelea trasă preste urechi!

În Viena s'a judecat Zalevski la închisore pe 8 ani, pânăcând, în Ungaria, defraudanții umblă liberi!

Gazeta Drăguței a constatat în comitatul Timișului nașterea la 1010 bitongi gr.-or. de-ți vine se creși, că în acel cominat trăesc mai mulți călugări și celibi, decât alți ómeni!

În România, mai multe românce au născut câte 3 copii; una un copil cu 3 capete, pânăcând Românii din Bucovina, pare că se nasc fără cap, și'n propria lor țara, de mulțimea vagabunșilor poloni, ruteni și ovrei, nu-'și mai află căpătâiu!

Chestiunea bulgară nu s'a putut rezolva, din cauza, că Gligor Mateiu, cu consilierii sei diplomatici, baron Klein, Bak și Panilie, în absența bancarului Pascu, nu-'și póte da încă consimțământul seu la alegerea principelui de Coburg etc. etc.

Tóte aceste întemplări epochale din luna lui Septembrie ar merita o tractare seriósă de sine stătátore, dar' dracu póte pe la tóte! — Dē aceea me mărginesc de astădată la teatrul lui Vulcan din Oravița, și la comedia financiară a lui Tisza din Oradea mare.

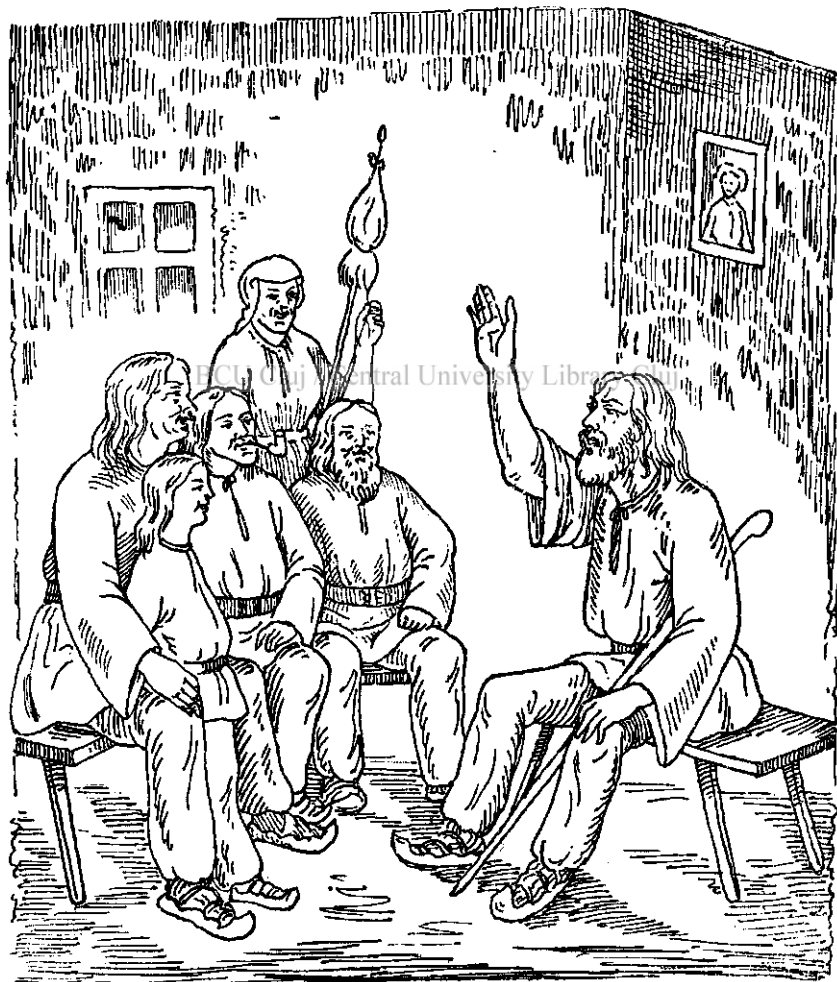
Vulcan, fără îndoială, e un român mare. Ceva numai rămâne neesplicabil în mărimea ființei sale. Când își pune adecă, la adunările generale ale societății pentru înființarea unui teatru național românesc, cilindrul seu din ășilele lui Noe pe cap, românul de rînd, fără voe, se întreabă: Óre tot cap se fie la omul acela până sus?

La întrebarea aceasta țărânescă, încă nime n'a răspuns pozitiv, întocma ca și Tisza, în cuvântarea sa dela Oradea mare, la întrebarea despre sterpirea deficitului din Ungaria. Și tot așa în dubiu va rămânea lumea despre mărimea capului lui Vulcan, ca și despre adevărul afirmațiunei lui Tisza dela Oradea mare, „ca situațiunea financiară a Ungariei e seriósă, dar' necidecum critică.“

Sub împresiunea dubietății, îmi vine și mie se pun întrebarea: Domnule Tisza! — Dacă s'ar întâmpla, ca mâine să se prăpadească lumea, ce cugeți dumniata a face poimâine pentru regularea finanțelor Ungariei?

Răspunsul plătit!

Stan Pățitul.

În comuna Hozman, s'a întâmplat odată ceva, ce, în alte comune, cu greu se mai poate întâmpla. Comuna

Hozman zace lângă Hârtibuciu, un rîu, din care ómenii prind peștii cu oala de mămăligă, și bróștele le uscă vara, ca se aibă lemne pe iarnă.

În comuna asta locuesc dóuë naționalități, Sași și Români, cu patru bisereci, totatâtea confesiuni, ș'o grămadă de țigani, care cerșesc pe la tóte biserecile, fără deosebire de confesiune.

Pe timpul absolutismului lui Bach, acelu mai drept regim, decând există Transilvania, făceau urșii mari pagube în cucuruzele comunei Hozman, din care causă, deregătoria politică a orênduit o vînětóre pentru sterpirea urșilor. Între mănătorii, sau gonacii, scoși din tóte comunele învecinate la vînětóre, se află și țiganul Buric Rafa din Hozman, care, cu multă frică de urși, se târaia prin pădure. În decursul vînătórei se întîmplă, că un urs mare, speriat de strigătul și gâlăgia mănătorilor, sare preste o tufă de mestacăn, lângă care sta Buric Rafa. Tufa de mestacăn se'ncovóe de greutatea ursului, și venindu'și la loc, páleste pe Buric Rafa, esta cade la pămênt și, de frică, strigă ca din gura șerpilor: Tulvai, că m'a mîncat ursul! — Și înzêdar îi spuneau ómenii, ce 'i-au sãrit încr'ajutor, că nu-'i mîncat de urs, el tot n'a încetat a striga, ba chiar și după ce l'a adus cu carul acasă, ștriga mereu: Tulvai, că m'a mîncat ursul!

Urmarea a fost, că Buric Rafa a dóua ți 'și-a dat sufletul de frica, că l'a mîncat ursul.

Buric Rafa, cu ceva prindere fiind, 'și-a dat sufletul liniștit, că popi, care se'l îngrópe sigur, se vor afla. Și țiganul nu s'a încelat, pentru-că îndată ce s'a lățit vestea în sat, că e mort, deloc au sosit atât popa cel unit, cât și cel neunit, cu tóte uneltele de lipsă pentru îngropăciune.

Una numai nu se ştie cu siguritate, şi adevărat: De care confesiune se ţine Buric Rafa, de cea unită sau de cea neunită?! — Popa cel unit îl reclama în numele usului, după care Țiganii de regulă trec de uniți; popa cel neunit își întemeia dreptul seu de a-l îngropa, pe faptul, că mortul la paștile din urmă a luat paști la biserica sa.

Așa s'a născut între popa unit și cel neunit o ceartă mare asupra întrebării: Care din amândoi se ducă pe Buric Rafa către cealaltă lume în căraușie, și se'și ia plata?!

Nefiind al trilea, care se hotărăscă asupra acestei întrebări, popii 'și-au sărit unul la altul cu mâinile-n barbă, și cel unit, mai tare fiind, popa cel neunit, în câteva minute, a rămas fără barbă

Țiganul s'a îngropat de popa cel unit, pe a cărui dreaptă binecuvântătoare se observau încă peri de barbă gr.-or. — Popa cel neunit, din contra, s'a dus acasă, și, uitându-se în oglindă la pustietatea din barbă sa, a Țis: Dómnne dă se fie numai vis!

Așa a Țis odinióră și țiganul, când lupul 'i-a mâncat calul!

Se povestește adevărat, că țiganul 'și-a împedecat odinióră calul lângă bordeiu, și s'a culcat hodinit. Preste nópte, venind lupii, 'i-au mâncat calul până la os. — Dimineața următoare sculându-se țiganul, caută după cal, dar' află numai ósele. Atunci țiganul, ne-voind a crede ochilor sei, a Țis: Dómnne dă se fie numai vis! — Durere însă, că nu era vis, și în fine țiganul covingându-se din pedeca, care sta încă legată de ósele piciórelor calului, ca într'adevăr e calul lui cel mâncat de lupi a Țis: Sîrmană pedecă, ce frică vei fi mai dus tu, până-ce lupii 'mi-au mâncat calul!

Cocóna Gurădulce.

Cât, că, când îmi aduc aminte de rezultatele balului asociațiunii transilvane din estan dela Sibiiu, îmi vine să îmi prind însuși șorecii, și pe tine se te sugrum!

Se-și pună ori-cine inima-n palmă, eu totuși nu-î cred, dacă-mi va spune, că, la balul asociațiunii transilvane din estan dela Sibiiu, a fost vre-o fată, care n'a aflat tinăr, după care 'i-a lăsat gura apă. Din contra, eu am observat fete la acel bal, la care, pe două guri, n'ar fi încăput apa, ce le curgea după măritiș. Ba era la bal chiar și o fată, căreia atâta apă 'i-a lăsat gura după măritiș, încât purta ochelari negrii, numai ca lumea se nu-î mai observe și

lacrămile, ce-i curgeau din ochi după speranța perdată, de a duce tatăso dela balul din Sibiiu un ginere acasă. Cât!

Erau la balul asociațiunei transilvane din estan dela Sibiiu o grămadă de tineri, voinici și frumoși, dar' ce folos de folele cânelui, dacă nu-i brânză'n el. Aprópe 2 luni au trecut, și fără muștrare de conștiință, poți dice popii, care, din incidentul asociațiunei transilvane din estan, a cântat cuiva „Isaia tântuește“, secațiar gura părinte, că sigur nu-i seacă. Cât!

Și ȃeu, fetele nu pórta neci o vină, că popii ne fac limbariță cu „Isaia tântuește“ în vârful limbei. Dacă ar merge după voia fetelor, eu me prind, că, dela balul asociațiune transilvane din estan, neci un tinér n'ar fi plecat fără sócră cătră casă. Cât!

Vina o pórta tinerii. Tinerii noștrii, îndată ce se îmbracă în haine vinete, dela care strămoșii noștrii, odiniórá, erau opríți prin legile țării, devin grandomaniști. — Ei s'ar însura, dar' le e frică, că n'or avè ce mânca, ear' grandomania lor nu-i capace a câștiga. Cât!

De cí urmează, că fetele nóstre, care cercetează balurile asociațiunei transilvane cu cele mai bune intențiuni, ca se conlucreze la împlinirea scripturei „înmulțiți-ve ca nășipul mării“, jócă tristul rol al găinei, care cânta seara, și dimineața n'are ou! Cât!

Vina, că, în societatea așa numită cultă română, fetele ne rămân fără naș, o pórta tinerii, pentru-că nu pot câștiga atâta, cât nevestele de ađi sunt dedate a mânca, și bieții de ei încă n'ar voi se umble, de dragul tainei a șéselea, flămânđi. Ear' vina, că nevestele de ađi mână mai mult, decât ginerii sunt în stare a câștiga, o pórta sócrele. Sócrele dela balul asociațiunei transilvane din estan dela Sibiiu purtau niște șlepuri, de cugetai că-s niște archierei în talare, ș'apoi

tinerii noștrii, se vede, că se apropie de mintea românului cea din urmă, și nu le convine a se mai uita la neveste, cum șterg podinile salei de baluri cu sudorea feței bărbaților. Câț!

Și într'adevăr, e un scandal public a vedea la balurile noastre pe o protopopésă rășinăreancă, a cărei mamă se împedecă în strâmtórea pólelor dela ie, trăgênd după sine târâiș o rogojină de mătase, sau pe nevêsta unui notar dela sate, târâinduși haina d'un kilometru după ea, pânacând bărbatu-so, de scurțimea pantalonilor, i se vèd glesnele. Câț!

Unde-o se mai ieșim cu grandomania, ce ne-a atacat societatea cultă, și cu deosebire pe cea din Sibiiu, asta n'o știe neci cocóna Sfecla, care e mai înțeleaptă decât o herghelie de filosofi. Unde am ieșit deja, asta o vedem cu ochii: De luxul damelor din Sibiiu, bărbații lor le ies cu părul prin căciulă, și înțeligința dela sate, în societatea română dela Sibiiu, nu se mai póte afla între români. Câț!

Așa se explică faptul, că atât la adunarea generală a asociațiunei transilvane din estan dela Sibiiu, cât și la balul acesteia, din frumosul ținut al Sibiiului, n'ai vèdut popă, nu preoteasă, nu dascăl, nu dăscăliță, și mai puțin țaran sau țarancă. Câț!

Scântei și cenușă din filosofia doctorului Amnariu.

Autonomia Transilvaniei are de prezent pentru Transilvaneni asemenea valoare, ca și dreptul scriptural „bărbatul e capul muerii“ pentru acel bărbat, care se află sub pantof, și, voind a’-și validita acel drept, apelează la socrăsa!

* * *

Eu nu cunosc popă gr.-cat. care, lângă o năporojnă gr.-or., e gata a’-și da sufletul flămândînd pentru creștința ce profesează, et vice-versa!

* * *

Ce folos, că creștinii din alte sate duc prescuri la biserică, dacă crâsnicul gr.-or. din Găinar, de 7 ani suflă-n cădelniță, și n’-a gustat încă prescura, ear’ crâsnicul gr.-cat. tot d’acolo cunoște prescura numai din povește!

* * *

Cel mai sigur mijloc contra morții, e viața!

* * *

Strict judecând, nime nu-'i nesătul, neci în mâncare neci în beutură, pentru-că, când nu mai pôte mânca și bea, înceată de sine!

* * *

La întrebarea, ce a perdut șcôla de fate eu înțernat a asociațiunei transilvane dela Sibiiu prin demisionarea directorului, și a directricei? — răspund: A perdut un burduf de știință lipsit de ori-ce metodă didactică, și metoda de a simula știință!

* * *

Capul corespondentului Telegrafului Roman, care combatе buna intențiune a administratorului Ioan Chendi, de a conlucra, după puțință, la bunăstarea tractului Mediașului, sigur a mai fost la un măgar!

* * *

Este grandomanie în societatea română din Sibiiu, dar' dascălu, care nu-'i capace a sterpi grandomania elevilor sei, merită 25, și una cu picioru-n grindă!

* * *

Eu n'am studiat moșitul, și prin urmare n'am de unde avè cunoștințe exacte în afaceri de naștere, dar' totuși nu pot consimți cu dișa Tribunei: Șcôla de fete din Sibiiu pătimește d'un morb de naștere! — Încât știu eu, o singură învățătoare, sedusă de spiritul moralității aristocrate, a comis, în naștere, un anachronism plebeic de 2 luni!

Din afuriseniile lui Radu Ciubuc.

Craiu bulgăresc se te faci, și se șezi pe tron, ca
cióra-n par!

* * *

Întru'n teolog de Blaj se te amorizezi, și'n momentul,
când vei fi mai sigură de contra-amorul lui, Vancea se facă
din el celibe!

* * *

Când te vei simți mai fericit, se-ți fete boul, și tu
se tragi cu vaca-n jug!

* * *

Din denunțări se trăiești, ca cânele din lătrat, și
pentru meritele tale, pânea se ți se arunce, ca la câni!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

O fată tină, între 15 și 40 de ani, dorind a se mărita, caută pentru bătrânul său tată un ginere.

A se adresa la:

Sofia Suveică născută **Mănjală**
în Orăștie.

* * *

Cine vrè șorlic, se-și trimită slănina, sau, cum o numesc alții, clisa, la:

Dr. Maier,
protopopul Seliștei.

* * *

Limbrici, cu prețuri moderate, capătă toți, cei-ce se adresează la:

Dr. Chichlibar, alias **Bernstein**
în București.

Popa Condac cu popa Prohod.

Condac: Cine e filosof?

Prohod: Un popă, care nu ia pretesei în nume de rău, pentru-că el iubește pe dascălița?

Președintele galant.

Președintele: Poștește dumnia-ta, și cuprinde loc pe banca acusaților!

Acusatul: Dacă 'mi iertați domnule președințe, îmi voi lua libertatea!

Din catechism.

Preotul: Câte lucruri se recer la taina botezului?

Învățăcelul: Trei!

Preotul: Ear' nu ști nimica, măgarule! — La taina botezului se recer numai două lucruri, apa și darul lui Dumnezeu!

Învățăcelul: Bine domnule părinte, nu'i ș'un copil de lipsă?!

Geșeft ovreesc.

Doi corturari se duc, c'un pocal de argint, la un ovreu, ca se le dea un împrumut de 5 fl. — Mie-'mi trebuesc 5 fl., ȃice unul din țigani cătră ovreu, dă-mii, și eu îți las pocalul acesta zălog, și-'ți dau și 5 fl. camete! — Bine, ȃice ovreul, dă-'mi pocalul. Țiganul îl dă, ovreul primește pocalul, și ȃice: Eu îți împrumut pe pocalul acesta 5 fl. pentru tot atâtea întere. Fiind însă la noi în Bucovina obicei, ca înterele să se plătească înainte, eu țin cei 5 fl. și pocalul, și dumniata 'mi dai un înscris, că-'mi datorești încă 5 fl! Atunci țiganul învôlbă din ochi și, întorcându-se cătră soșuso, ȃice țigănește: Acum eu n'am neci bani neci pocal, și hoțul da ovreu are tótă dreptatea!

Tot omul se audă și se'nțeală!

Până-n 1 Octobře a. c. vechiu nu primim bani de abonament la Calicul dela suflet de om, dacă nu ni-i aduce în persónă, sau ni-i trimite prin postă, ori cu expres. Dumneđeu se ferească însě pe tot natul, care, primind Calicul, până-n 1 Octobře a. c. nu-și va răfuí abonamentul restant!

Și îndelungrăbdarea Calicului se rupe unde-i așa mai subțire, dar' când se rupe, pocnește mai amar decât tunurile lui Krupp!

BCC Cluj / Central University Library Cluj

Dixi et așteptavi competentiam meam!

Administrațiunea Calicului.